

Õnneks pidu ju ei segatud ning ennastki ajas kogu see klaperjaht naerma.

Ons kära vaibunud või tahtakse teid endiselt rõõmsameelse moosipaarina näidata?

Selles see asi ongi, et me tegelikult ei näita end kusagil moosipaarina. Me ei käi üritustel, me pole seltskonnainimesed seltskonnaveergudel. Seda on raske kommenteerida, aga minu elu see õnneks ei sega.

Kui palju teil Priiduga teineteise jaoks aega on?

Muidugi on seda vähevõitu, aga ehk kunagi tuleb ka see aeg, kui saab koos olla. Meile mõlemale on oma teatrid kallid. Üks päev korraga, üks hooaeg korraga.

Siiapoole jalutades avastasin, et näe – terve linn sinu pilte täis: reklaamid vett. Aga ühes intervjuus ütlesid, et ei tahaks kunagi, et su nägu mingi majoneesipurgi pealt vastu vaataks...

No, aga polegi ju majonees! (Naerab.) Tegin sellist asja esimest korda. Ja pilt on ju ilus! Aga et nüüd terve linn seda täis on... Minuga lihtsalt juhtub nii, et annan nõusoleku ja pärast, siis kui kogu linn pilte täis on, mõtlen, kas seda oli nüüd vaja.

Tuntus käib su tööga ju igal sammul kaasas.

Muidugi, sest eks ma ju teen oma tööd teiste inimeste silme all. Isegi «Õnnes» on mul seesama oma nägu, see *bitch'i* nägu peas. (Muheleb.)

Kui ambitsioonikas sa oled?

Ma arvan, et väga. Ma küll ei oska ambitsioonide nimel üle teiste inimeste minna. Pigem mõtlen, et iga asi tuleb omal ajal või pisut hiljem.

Kui ambitsioonidest rääkida, siis kas oled oma elu paika pannud: abielu, perekond, seejärel taas keskendumine karjäärile...?

Ei-ei, sellist viisaastakut mul

paigas pole. Ei kodu ega karjääri mõttes. Mulle tundub, et kui midagi väga paika panna ja see siis nii ei lähe, muutub meel kurvaks. Pikemas plaanis tean ju küll – tahaks ikka suuremaid ja uhkemaid asju teha.

Jääksid Eestisse?

Eestist väljapoole ma küll ei vaata. Julgen väita, et räägin inglise keelt vabalt, aga kui tuleks selles keeles mängida, siis lihtne see küll ei oleks. Näitlejale peab emakeel kallis olema. Ja mulle on. Eestiga on samuti nagu koduteatriga – käid küll ära, aga pärast tahad ikka koju tagasi.

Põlise tallinlasena sul maakoodu pole?

Lapsena veetsin suved Sakus vanaema-vanaisa juures. Nüüd käime Priidu vanemate juures Raplas. Maasikad, hemed, tomatid tulevad sealt.

Kui palju on sul aega ja tahtmist süveneda n-ö Eesti ellu, sellesse, mis jääb su eraelu ja teatrielu ümber?

Sa räägid pronkssõdurist?

Nutikas!

Ma olen kursis, aga pigem olen selline kodus diivanil mässaja. Sõna ma neil teemadel ei võta, kuulan endast

“Näitlejale peab emakeel kallis olema. Ja mulle on.”

targemaid inimesi. Muidugi on igaühel õigus oma arvamusele, aga seda välja karjuda alati ei maksa. Paljude teemade puhul kehtib ütlemine, et ei saa olla huvitav, mida arvab pime maalikunstist või kurt muusikast.

Kui sul avaneks võimalus, siis kas lööksid kaasa sotsiaal-teatris, näiteks sellises, mida on teinud Merle Karusoo?

Evelin Pang

Sündinud 22. mail 1980 Tallinnas. 2002. aastal lõpetas Eesti Muusikaakadeemia kõrgeima lavakunstkooli XX lennu.

Töötab 2002. aastast Linnateatris näitlejana.

Abielu Ugala teatri näitleja Prit Võigemastiga.

Mänginud filmides «Nimed marmortahvli» (Taska Film 2002) ja «Stiilipidu» (Exitfilm 2005); alates 2004. aastast seriaalis «Õnne 13» (ETV).

Preemiad: AS ESPAK näitleja-preemia 2005; publikupreemia – parim näitleja 2005, 2006.

Praegu teeb kaasa Linnateatri etendustes «Eesti teatri laulud», «Impro 3 – Punane Hanrahan», «Vincent», «Tõestus», «Karin. Indrek. Tõde ja õigus. 4.».

Dubleerimised: Tweenie Põngerjad – Bella (Alates 2002. aastast), «Imelised» – Proua Imeline Helen Parr; «Jääaeg 2» – opossum Eddie (2005), «Leiutajatekülla Lotte» – Lotte (2006)

Karusoo tegemised on mind alati huvitanud ning loomulikult tahaksin kaasa lüüa. Näiteks «Kured läinud, kurjad ilmad» või «Küditajad» puudutavad mind väga lähedalt. Mõlemad maailmasõjad ja küditamised on ka minu esivanematega seotud.

Ja mulle lähivad mu juured korda – mida aeg edasi, seda kallimaks need saavad. Tahan näiteks oma sugupuud uurida. Mulle on oluline, kes ma olen ja kust tulen.

Millal koidab see päev, mil sa ise lavastama hakkad?

Selliseid ambitsioone mul küll ei ole. Lavastamine on nii suur vastutus... (Mõtleb.) On olemas ütlus, et lavastamine on kõige harvaesinevam anne üldse. Olen sellega nõus. Minu unistus on teha head materjali hea lavastajaga.

On sul oma lemmiklavastajad?

Kindlasti Elmo (Linnateatri pealavastaja Elmo Nüganen – toim). Teatrit tehakse ikkagi publikule ja Elmo oskab teha teatrit inimestele.

«Kui me kord lavastaja Ain Prosa proovi läksime, ühmas ta, et näe, Kaagvere plikad ka lahti lastud,» räägib Evelin Pang oma sõprusest näitlejatar Hele Kõrega. Hele on Linnateatri hõivatuim naisnäitleja ja Evelin püsib tal tihkelt kannul.

Seda tahetakse näha, see puudutab hinge. Me olime vist tõesti õnneka koos, et Elmo meid juhendada võttis.

Oled sa oma žanri juba leidnud?

Ei. Mul on olnud õnn teha väga erinevaid asju. Tahakski nii jätkata, et töö tooks kogu aeg midagi teistsugust. Näiteks «Vincents» etendan ma üsna paksude värvidega karakterit, aga «Tõde ja õiguse» IV osas mängin nii vähe kui võimalik. Ja linnahalli muusikalilava on sootuks midagi kolmandat.

Jääd sa iseendaga laval rahu-le?

Kindlasti pole ehk kõik õnnestunud, aga püüden selle poole. Tahaks ju alati kõike hästi teha ning osaleda vaid suurtes õnnestumistes.